

1 Korinthe 15,19-20a: *Als wij alleen voor dit leven op Christus onze hoop gevestigd hebben, zijn wij de meest beklagenswaardige van alle mensen. Maar nu, Christus is opgewekt uit de doden.*

We leven in een tijd waarin alles draait om dit leven. Verder dan de grens van de dood gaan we niet. Dat komt niet in ons op. En als het al in ons opkomt, dan geloven we dat het wel goedkomt. Als we al denken dat er nog iets is na die grens van het sterven... dan zal het vast beter zijn dan hier. We troosten onszelf met volksgeloof. Maar niet met Christusgeloof. Is dat niet het algehele gevoel van onze tijd? Wie rekent er nu met een opstanding uit de doden van alle mensen? Wie rekent er nu met de opstanding van Christus?

Paulus maakt zich daar ernstige zorgen over. Vooral omdat hij het lied van de opstanding heeft leren zingen. Want dat is het toch. Heel dat hoofdstuk in de eerste Korinthebrief. Een lied. Zo bijna aan het einde van zijn schrijven aan de Korinthiërs mondt Paulus' brief uit in een gezang. Door de Geest geïnspireerd. Wat een zuivere tonen worden hier aangeslagen. Alle boventonen van het Evangelie klinken erin mee. En juist dan komen de dingen op scherp te staan. In het opstandingslicht van Christus komt het duistere ongelof nog duidelijker tevoorschijn. Wie vestigt zijn hoop op Christus nu alleen voor dit leven? Wie doe dat nou?

Het is trouwens opvallend dat de brief inzet met het kruis. Paulus' voornemen is om enkel en alleen het kruis van Christus aan zijn lezers voor te stellen. *Ik had mij voorgenomen niets anders onder u te weten dan Jezus Christus en Die gekruisigd* (1 Korinthe 2:2). En de brief eindigt met Zijn opstanding (1 Korinthe 15). Dat is het kader van heel de brief. Alles wat er gezegd wordt moet hierin worden begrepen. Alles moet gelezen worden binnen het kader van Jezus' kruis en opstanding.

Maar ondanks dat kraakheldere kader van het Evangelie van kruis en opstanding, blijkt dat het ongelof altijd weer de kop opsteekt. Als een veelkoppig monster. En nu gaat het over ons denken over het hiernamaals. De duivel heeft zijn zin als we daar maar niet te veel over nadenken. Vooral niet doen! Maar Paulus is klip-en-klaar: *Als wij alleen voor dit leven op Christus onze hoop vestigen zijn wij de meest beklagenswaardige mensen*. In feite is dat een vierkante cirkel. Immers, wie Zijn hoop vestigt op Christus die mag zich verzekerd weten van een getroost sterven. Diegene mag zich vanwege de hoop op de Verrezenen verzegeld weten van een eeuwige toekomst. Het nieuwe Jeruzalem, waarvan het Lam haar kaars is (Openbaring 21:23). Het Lam Dat staat als geslacht. Wreed geslacht op Golgotha, maar staand sinds de dag van Zijn verrijzenis in de kracht Gods.

En toch schrijft Paulus dit op, hoewel het eigenlijk een vierkante cirkel is. Een onmogelijke gedachte. Toch schrijft hij het op, en dat geeft ons te denken. Is het dan ook voor ons niet reinigend? Want die gedachte kan er toch zomaar insluipen. Dat we denken dat we wel getroost leven, maar dat we ons te snel afmaken van de vraag of we ook getroost dit leven uitkunnen. 'Ik hoop van wel', klinkt het aan menig sterfbed. We moeten het leven doorkomen, maar we moeten het leven ook een keer uit. Op Wie staat onze hoop dan gevestigd? En hebben we gezien dat de hoop van Christus' opstanding beide dingen omvat? Want dat is natuurlijk wel de vraag. Wat is uw enige troost in leven én in sterven? Wat is nu het unieke, het enige waarop je bouwt?

Nu zijn er ook mensen die het andersom ervaren. Ook dat is iets van onze tijd. Sommigen kennen alleen stervensnood, maar er zijn er ook die alleen levensnood kennen. Ze tobben wat af met de vraag hoe ze het leven doorkomen. En zo vreemd is dat ook niet. Het leven is zo vaak een raadsel. Het kan zelfs zo zijn dat we een vreemde voor onszelf worden. We worden een raadsel voor onszelf. En anders worden anderen het wel voor ons. Wat kan er een bitterheid ons leven binnenstromen. Om van alles en nog wat. Zodanig zelfs dat we verlangen gaan naar de grens van dit leven. We isoleren onszelf. We sluiten ons op. Levensnood. Kom er maar eens mee voor de dag.

Wat is er een behoefte aan de hoop en troost waar Paulus over spreekt. Wat is er een behoefte aan dit gezang van de opstanding van Christus. Om die woorden van Paulus in te zingen en uit te zingen. Om ze ons eigen te maken, en zo als een loflied weer aan Hemzelf terug te geven. De Heilige Geest leert ons geen halve hoop. Alleen voor in dit leven, of alleen voor hierna. Nee, aan het anker van de hoop zitten twee armen. De rotsvaste hoop van Christus' opstanding omvat ons leven en ons sterven. De hoop op Hem is niet ijdel. Het vertrouwen op Hem is niet wankel. Het is de ware hoop, en we ontvangen het alles uit Hem.

Ds. A. van der Werf